

Varfod: Tør jeg spørge den ærede For- mand, om man i det Hele taget tør henholde sig til formodede Stemninger i Landsthinget?

Formanden: Nei! og allermindst! til private Samtaler derom.

Schack: Altsaa vil jeg ikke tage Hensyn til noget specielt Sted, hvor denne Lov kunde blive forkastet; men ligesom man tidligere har antaget det muligt, at en Bestemmelse kunde medføre en Lovs Forkastelse, saaledes vil jeg ogsaa ansee det for muligt, at denne Bestemmelse kunde medføre nærværende Lovs Forkastelse. Men naar man altsaa antager dette, vil det blive aabenbart, at netop med Hensyn til den Klasse Embedsmænd, paa hvem det snarest kunde ventes, at det foreliggende Forslag fandt Anvendelse, vil Forslaget vise sig ufordeelagtigt. Der er meget faa Embedsmænd her tillands, som have 4, 5 a 6000 Rbd. i Gage, uden Ministerne, og med Hensyn til dem er det altsaa nærmest, at denne Bestemmelse vil faae Anvendelse. Antage vi nu ikke dette Forslag, og saaledes en ny Pensionsoy ikke udfommer, da vil jo, naar der kommer et Ministerkifte, som muligviis ikke er saa overordentligt sjernt, alle de Ministre, som da gaae af, faae netop det, som man har erklæret for saa stødende og forkastelige Pensioner som 6, 7 a 8000 Rbd.; dersom vi derimod antage dette Ændringsforslag, da vil Ingen af dem kunne faae over 3000 Rbd. i Pension, ja adskillige af dem ville endog saa efter Lovudkastet faae mindre. Det forekommer mig altsaa, at det, at forkaste dette Ændringsforslag, forsaavidt det kan have nogen praktisk Betydning, vil være skadeligt, og forsaavidt man vil tage Hensyn til det almindelige Indtryk, det vil gjøre, saa troer jeg ikke, at dette vil gjøre et Indtryk, som egentligt i og for sig er velgjørende.

Varfod: Jeg har jo rigtignok det Haab, at vi ikke skulle være saa nær ved et Ministerkifte som den ærede sidste Taler ud- talte, men for det Tilfælde, at det skulde virkelig saa være, saa falde nogle Ord af den høit- agtede Finansminister mig i Hu, at det nemlig i Regelen vilde være Finansministeren, der vilde komme til at foreslaae en Forhøielse af Pensionens Størrelse, og at vi ikke havde saa mange fortjente Mænd, for hvem man

kunde foreslaae en saadan Forhøielse! Jeg troer, at hvis det skulde skee, som den ærede sidste Taler antydede, vilde ingen Finansminister, hverken den nuværende eller nogen kommende, være i stor Forlegenhed med at vove et saadant Forslag, og jeg troer ikke engang, at et saadant behøver at komme fra ham, da det upaatvivselig vil komme fra Thinget selv.

Schærring: Den Trubsel, som man saaledes jævnligen kaster ud, at, dersom Thinget ikke antager denne Lov, saa vil Pensioner-ingen blive meget betydeligere, har vist ikke saa megen Betydning, som man i Almindelighed vil give den. Hvad for en Regel er det, og hvor er den Regel, hvorefter disse Mænd, som her eksempelvis bleve omtalte, skulde faae disse 5 a 6000 Rbd.; denne Regel eksisterer ikke, det er en selvgjort Regel (Hør!); mange Mænd ere komne under lignende Omstændigheder ud af deres Embedstillings uden at have faaet fuld Gage i Pension, saa at der her slet ikke er nogen Fare af den Art. Det, som efter min Mening meest kunde bringe os til at gaae ind paa den høitærede Finansministers Forslag, det skulde være, om det forholder sig saa, at der i det Hele taget var viist en gjenfærdig Ændring; men det er netop det jeg tvivler om, og jeg skal sige hvorfor. Den Lov, vi her ere især med at give, giver en vis Klasse Mænd i Staten en individuel, en personlig Ret ligeoverfor Staten; det er dens Hovedkjendemerke, det er især det, den gaaer ud paa. Uden at gaae ind paa, hvorvidt dette er nødvendigt eller gavnligt, — ja jeg vil endog saa gaae et Skridt videre, jeg vil indrømme, at jeg erkjender, at det til en ikke ringe Grad er gavnligt, og at det maaskee endog saa kan være nødvendigt — vil jeg spørge, hvor er da Faren ved at give andre Borgere i Staten den simpleste individuelle Ret til at kunne faae Lag over Hovedet (Hør! Hør!)? Da vi søgte denne individuelle Ret, fandt vi ingen Ændring fra Regjeringens Side, vi fandt saa lidt Ændring fra Regjeringens Side, at den tvertimod gjorde, hvad den kunde, for at forhindre, at denne individuelle Ret blev givet Borgere i den yderste Nød. Der er i denne Maade at behandle en Sag paa en